

det er meget begribeligt, at, kan man opnaae alle Fordele uden at bære nogen Byrde, saa er det det, der convenerer En bedst; men fordi der nu findes et saadant uheldigt Forhold Sted, fordi man ikke har havt Muffelstyrke nok til — hvad jeg anseer det for rettest, om man havde gjort for længe siden — at indbrage dem alle under Byens Grund, derfor kan jeg ikke erkjende, at det bør være et Privilegium for disse saakaldte Landboere, der boe, kan man næsten sige, mindt inde i Byen, at forpæste denne eller udsætte den for Ildsfare. Man siger: man skal ikke forrykke Jurisdictionforholdene. Det er efter min Mening en meget urigtig Indvending; thi her er ikke Tale om, hvor Skjoder skulle thinglases, Sag anlægges, forum rei sitæ osv., her er kun Tale om Politiforanstaltninger. Det ligger nu i Sagens Natur og er Tilfældet med med de allerfleste Byer, da alle vore territoriale Inddelinger ere for størstedelen overmaade uheldige, idet de hidvære fra aldeles tilfældige og gamle historiske Forhold og aldrig ere tilveiebragte ved en virekelig Villiesact, at der er saadanne Riler; men allevegne er det, saavidt mig bekjendt, forreffret, at med Hensyn til Politiet dele de Vilkaar med Byen; som oftest er det endog i flere Henseender, at de henhøre under denne; jeg for min Part finder, at de i alle Henseender burde henhøre derunder. Det vil være den ærede Justitsminister vel bekjendt, at Veile Amtsråd har i sin Tid med den største Beredvillighed givet sit Samtykke til, at saadanne Landeindomme i Veile Amt, der ligge tæt op til Horsens, skulde i alle mulige Henseender indordnes under Horsens. Beboerne have ikke villet indtræde under andre Bessatningsforhold — det faaar at være, men med Hensyn til Jurisdictionforholdet og end mere med Hensyn til Politiforanstaltninger er der ikke den fjerneste Tvivl om, at Staten jo har ubetinget Ret til at afgjøre Sagen, og jeg agter derfor ikke at bøie mig for, at vedkommende Sognestorstanderklub og Amtmand have erklæret sig derimod, jeg vil søge at tilveiebringe Thingets Beslutning for, at Demarcationslinien, da her er Tale om Politiforanstaltninger, og vi her Intet have at gjøre med Jurisdictionforholdet, men kun med reent locale Forhold, skal være den ufræ-

vigelige Norm for Byggelovens Omraade, hvad enten det er Stadens Grund eller Amtets Grund. Jeg skal endnu bemærke, at der jo i selve Loven findes Bestemmelser, der foreskrive visse Lempelser for de fjernere liggende Grunde, og skulde der af Hensyn til vedkommende Sogn og Amt være en eller anden lille Bestemmelse, hvorved der kunde gives dem en særlig Begunstigelse eller fritagelse, da kan Saadant jo komme ind i Loven, inden den endelig er passeret Rigsdagen. Men Hovedpunktet skal fastholdes, og jeg finder, at det er en Eftertidens imod den locale og private Modstand, der ikke bør tilstedes ved Lovgivningsværket, der skal gaae ud efter sande og sunde Principer, og aldrig stille sig til Dypgave at gjøre Alle tilpas. Jeg har allerede leilighedsviis, ved at omtale, hvad den foregaaende ærede Taler har ytret, gjort opmærksom paa, at der ganske vist maa anvendes den største Omhu og Forsigtighed, inden man griber ind i den bestaaende Tingenes Tilstand. Status quo har altid en stor Præsumption for sig, og den skal røres med stor Forsomhed, hvor den griber ind i private Folks Formuesanliggender, som for Mange kunne være fuldstændige Bessærdsanliggender; derimod seer jeg ikke, at man behøver at tage saadanne Hensyn, hvor der aabenbart foreligger en res integra. Jeg skal som et Exempel nævne Udfastets § 7, hvor der siges, at Skældermedgange og udyndige Trapper maae for Eftertiden ikke gives et længere Fremspring end 18 Tommer, og saaledes at Passagen mindst er 1 Alen bred. Det er nu vistnok meget haardt, at man maa finde sig i, at Passagen belemres ved saadanne altid ubehagelige og i mangfoldige Tilfælde ligefrem farlige Hindringer; men jeg vil ikke fordre Skærpelser med Hensyn til, hvad der allerede er tilstede; men derimod finder jeg ikke, at der er den allermindste Grund til at sige, at man for Eftertiden kan gjøre saadanne Medgange eller Dypgange, naar man blot lader blive een Alen tilbage for Passagen. Her er ikke Tale om, at en Mand gjør Saadant paa sin egen Grund, men paa offentlig Grund, hvortil han ikke har den fjerneste Ret, og man tillader ham endog at gjøre det, uden at der er Tale om, at han